

114.

Zamislih mlaz u boji ćilibara, tanak, laserski precizan, kako dubi rupicu u tlu, tek da uđe kliker; njen mjehur i ružičasta crijeva. Bilo mi je žao što i iznutra ne mogu da je milkim i ljubim.

Kad nekog istinski voliš, onda ti je sve u vezi s njim slatko. Govna, mokraća i vjetrovi iz guzice su balast bez koga bi voljeni i obožavani stvor prosto odlebdio. Svaka mana koja može umanjiti teret ljubavi dobro je došla. Mislio sam da je Dijana otišla zauvijek. Uplašio sam se minuta provedenih bez nje.

– Ej – šapnuh.

Palo mi je na pamet da se u šumi, ako nikog ne dozivaš, tiho priča. Vika i buka mogli su uvrijediti duha šume i učiniti da se izgubimo.

– Šta?

– Lepa si.

– I ti meni.

– Ako poludim i počnem da te davim, jel bi grizla, a?

– Ne bi.

– A što, kravice?

– Jer te volim.

– A da te silujem, a?

– Nemoj. Znaš da ti uvek dam.

– A daš i drugom, je li?

- Samo ono jednom.
- A jel si uživala?
- Malo.
- Koliko?
- Ne znam, nisu kapi da se broje.
- A što, jel njegov veći od mog?
- Mislim da jeste.
- Koliko?
- Ma malko.
- A jesi ga držala?
- Nikad.
- A što?
- Jer ga nisam volela.
- A pušenje?
- Bljak.
- A koliko te je puta?
- Više.
- A jel te i u dupe?
- Niko osim tebe.
- Uuu, ‘fala ti na časti. A kako si mogla, a!?

Bio je mrak, ali sam znao da plače. Dijana je umjela da plače bez zvuka. Drveće se oko nas još više zguslo. Čak me je jedna grana počupala za kosu. Odskočio sam. Nisam znao da se tučem s drvećem. Upalio sam šibicu. Pričinilo mi se da su se

najbliža stabla povukla korak unazad. Dika i ja smo bili glumci, drveće naša publika.

– Opet počinješ! – rekla je kroz suze. – Šta hoćeš od mene, ajde, udavi me ako hoćeš!

– Smiri se, pička ti materina, lepo pričamo! – viknuo sam.

– Samo da znaš da nisam mogla s njim pre nego što tebe pomenem. On je jedini hteo da sluša o tebi. On je mene razumeo.

– Ma jel? Ja vam poslužio za aperitiv pre ždranja! Pička vam materina, bre. A gde živi, da mu zahvalim!?

– Pored Novog groblja.

– Pa reci mu da se sam zakopa!

– Nemoj, molim te, stani, smiri se, reci šta hoćeš!?

– Nov motor!

– Pa kako da ga kupim, Kosta?

– Zaradi kurvo.

– Jel ovako?

Spustila se na koljena i počela mi svlačiti pantalone. Osjećao sam se kao spomenik s koga svlače čaršav.

– Kučko – šapnuo sam. – Ajde zucni nešto, ajde mrrrciinooo...

– Mmmmpluu. Ne mogu punih usta.

– Ne pričaš kad žvaćeš, a? Jel bi i drugima pušila, a?

– Ej, stvarno si dosadan. Otkud znam. Nisam probala!

– Tiše kujo, oćeš da ti ... ?

– Šta?

– Svršim u usta.

115.

U to vrijeme želio sam da budem strašan i zao. Nervirao me sivi prosjek na kome sve počiva. Nisam želio da budem stub društva nego ono što taj stub nosi. Moja dostignuća su se mjerila u kilogramima i metrima. U onom što može da se pretrči, prenese ili obori. Kad god bi neko pomenuo učenje ili školu, mrštio sam se. Suviše ljudi je završilo školu da bi bila nešto naročito. Učenje i sjedenje na stolici činilo me nesretnim. Najljepše sam se osjećao kad mi je iznad glave golo nebo.

Nerviralo me što sam rođen dobar, stvoren da budem kap u moru istih. Zato sam požurio s onim što spremam Dijani. Mučilo me jedino što se toga bojim više od nje.

I dalje se po Dijani nije vidjelo šta joj spremam. Naš život je postao bara u koju treba nešto da pljusne. Već sam je u mislima predao u tuđi zagrljaj. Tom strancu sam dozvolio sve osim da bude lijep i mlad. Morala je, dok skuplja pare za novi motor, biti u neprestanom iskušenju da mi kaže:

– Ubij me! Ne mogu više!

Događaji za koje znam da su gadni i gnusni, vezuju se za tri hotela: Slaviju, Jugoslaviju i Srbiju. Pred Slavijom sam ranjen u

leđa, na Jugoslaviji sam razbio prozor, a u Srbiji iskusio kako se potura drugome ona koju najviše volim. Na tim mjestima probao sam šta sve mogu.

Čak i prvu cigaru.

116.

Kad je Dijana krenula s prvom mušterijom uz stepenice, uhvatio sam se za srce. Puklo bi da je tamo pošla svojom voljom. Ostao sam živ samo da bih o tome pisao. Tako sam na silu rastegao granice svog iskustva. Komad mene se protezao za Dijanom da je brani, a drugi je u foajeu hotela Srbija pušio svoju prvu cigaru – i to tomпус. Krio sam se iza dima i pravio kolutove koji su ličili na omče. Osluškivao sam njene štikle do posljednjeg takta. Pitao sam se koliko bih batina podnio da ovo ne doživljavam ja, već neko drugi. Te noći Dijana je zaradila tri „konja”.

Idućeg dana sam se razbolio. Bila je to više narkoza nego bolest. Dijana je ležala pored mene i čudila se koliko mogu biti vruć. Željela je da dijelimo sve, pa i bolest. Bolest me je štitila od onog što se desilo. Važno je bilo da izgledam ranjen i slomljen; stvoren da me živog zakopa.

– Ajde sad ti – šapnula je znajući da bi me vika povrijedila.

– A šta?

- Tucaj me. Nije valjda da se gadiš svoje Dike.
- Pa vidiš, životinjo jedna, kakav sam.
- A kakav?
- Pa bolestan!
- Ajde pre nego što umreš stavi ga. Oću da mi budeš posljednji.
- Jel ti to oćeš batine, a? – pitao sam.

117.

Podigao sam glavu s jastuka da vidi da me očaj nije skroz potopio. Na jastuku, kao u gipsu, ostao je moj profil.

Dijana je imala velike oči i trepavice koje sam uživao da ližem. Vrat joj je bio gladak, toliko bijel da se po njemu moglo pisati. Taj vrat me izazivao da ga stisnem. I kad bih je udavio, Dijana bi oživjela da me muči.

Uzela je moj ud među usne i nestašno ga rastegla. Onda ga je, poput žvake iz koje je iscjedila slast, pljunula van. Sad je trebalo dokazati kako sam spreman da je volim poslije svakog – i to duplo.

– Šta, jel ne ide? A koji je matorac sledeći. A jel bi ti da malo viriš, a!?

– Bi! – viknuo sam i sve me od tog zaboljelo. – Oću da gledam kako te cepaju matore kite. Svú ću lovu da im otmem. A tebe, kad te niko ne bude hteo, ima da svalim u jendek, znaš.

– Dobro, važi, al ga prvo stavi! Boli me uvo, ima da me tucaš svaki put posle, jel znaš, i da svršiš unutra! I mrtvu ćeš da me jebeš!